

Nr 12.

Utlåtande i anledning av väckt motion om utarbetande av en redogörelse för nådeinstitutets tillämpning under senare tid.

Första lagutskottet har till behandling förehaft en inom första kammaren väckt, till lagutskott hänvisad motion, nr 96, av herr *Herlitz*. Motionen, vari uttalas såsom önskvärt att närmare kännedom vinnes om beskaffenheten av den praxis, som tillämpas i nådeärenden, och särskilt om de grunder efter vilka nådefrågor bedömas, utmynnar i anhållan »att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte hemställa om utarbetande av en redogörelse för nådeinstitutets tillämpning under senare tid».

Beträffande motiveringen för motionärens hemställan får utskottet hänvisa till motionen.

Grundlagens bestämmelser om nåd.

Enligt § 26 regeringsformen äger Konungen i brottmål göra nåd, mildra livsstraff samt återgiva ära och till kronan förverkat gods. I lagrummet stadgas vidare, att Konungen över ansökningar om nåd skall höra regeringsrätten, beträffande mål av beskaffenhet att kunna tillhöra dess eller kammarrättens slutliga prövning, men i andra mål högsta domstolen. Konungens beslut fattas uti statsrådet. På den brottslige skall sedermera ankomma att emottaga den nåd, Konungen honom förunnat, eller undergå det straff, vartill han blivit dömd.

Nådeärenden i vilka högsta domstolen avgiver yttrande.

Gällande bestämmelser.

Av det nyss återgivna grundlagsstadgandet följer att högsta domstolen bl. a. har att avgiva yttrande över nådeansökningar som avse befrielse från eller lindring i av domstol (förvaltningsdomstolarna därunder icke inbegripna) ådömt straff eller annan därmed jämställd påföljd.

I 8 § lagen den 20 december 1946 om högsta domstolens sammansättning och tjänstgöring är stadgat, att om vid prövning och avgörande av mål i högsta domstolen tillika förekommer fråga om yttrande i ärende, som avses i § 26 regeringsformen, de domare, som deltagit i målets avgörande, böra besluta i frågan. Skall yttrande i sådant ärende eljest avgivas, må beslut fattas av tre justitieråd.

Föredragning av nådeärenden i högsta domstolen ombesörjes enligt arbetsordningen den 26 juni 1948 för nedre justitierevisionen av revisionssekreterare. I 28 § är vidare stadgat att revisionssekreterare, som i högsta domstolen föredragit mål eller ärende, däri fråga om nåd föreligger, till chefen för justitiedepartementet skall avlämna en av revisionssekreteraren upprättad och undertecknad redogörelse över målets eller ärendets innehåll, upptagande alla de omständigheter som kunna inverka på prövningen, åberopade lagrum och vad inom högsta domstolen förekommit vid målets eller ärendets behandling, ävensom avlämna förteckning över sådana mål och ärenden, uppgjord i det antal exemplar som erfordras. Revisionssekreteraren skall på anmodan biträda departementschefen med beredning av fråga som nu nämnts samt, när departementschefen finner sådant nödigt, närvara vid föredragningen i statsrådet för att kunna muntligen meddela upplysningar.

Förfarandet hos Kungl. Maj:t i praxis.

Vid avgivande av svar på en av herr Mosesson framställd interpellation angående nådeinstitutets användning lämnade *chefen för justitiedepartementet, statsrådet Zetterberg*, den 8 juli 1947 i andra kammaren följande redogörelse för nådeärendenas handläggning inför Kungl. Maj:t.

Sedan en nådeansökan blivit föredragen inför högsta domstolen, överlämnar vederbörande revisionssekreterare ett antal exemplar av sin föredragningspromemoria till justitiedepartementet. Revisionssekreteraren kallas här efter att föredraga nådeärendet inför departementschefen. Därjämte läses nådepromemorian av båda eller åtminstone ett av de konsultativa statsråden (d. v. s. juristkonsulterna) var för sig, varefter ärendet diskuteras vid ett sammanträde mellan dem och departementschefen. Vid ärendets företagande i konseljen händer det därefter stundom att Kungl. Maj:t icke omedelbart avgör ärendet utan beslutar om viss kompletterande utredning, såsom exempelvis förundersökning för villkorlig dom. År 1946 beslöt Kungl. Maj:t dylik förundersökning i 37 fall.

Principerna för nåds beviljande m. m.

I det nyss omförmälda, i andra kammaren den 8 juli 1947 avgivna interpellationssvaret anförde *chefen för justitiedepartementet, statsrådet Zetterberg*, ytterligare bl. a. följande.

Som underlag för interpellationen har åberopats en statistik över nådeansökningarna under de senaste 34 åren. Av denna framgår bl. a. att nådeansökningarna i stort sett visat en oavbruten ökning, framför allt under senare hälften av den undersökta tidsperioden. Den starka ökningen av nådeansökningarna är inte jämn. En viss stegring gör sig gällande under åren omkring 1920. Därefter sjunker antalet något, för att åter öka omkring 1930. Särskilt höga siffror — över 1 000 fall årligen — ha vart och ett av åren 1933—1938 och 1943—1946. Antalet nådeansökningar var lägst år 1913 eller endast 200 och högst år 1944, för vilket år antalet uppgick till 1 682. Sedan har tendensen gått något nedåt. Sålunda sjönk antalet för år 1945 till 1 509 och för år 1946 till 1 461.

Det är emellertid tydligt att antalet nådeansökningar icke blott bör bedömas i absoluta tal utan också ses i förhållande till antalet utmätta straff och då i första hand till antalet urbota bestraffningar. Jag har därför låtit undersöka den procentuella relationen mellan nådeansökningarnas antal och antalet till urbota straff (av domstol i första instans) dömda personer för ett vart av åren 1913—1944. Undersökningen ger vid handen, att det relativa antalet nådeansökningar ingalunda ökat i samma proportion som det absoluta. Procenttalet för 1913 var sålunda 5,2 och för 1944 17,5. Lägsta procenttalet utvisade 1918 med 3,2 procent och det högsta 1936 med 25 procent. Till förekommande av varje missförstånd vill jag framhålla, att de angivna procenttalen icke direkt utvisa hur stor del av de till urbota straff dömda som sökt nåd; i verkligheten är procenttalet ej obetydligt lägre på grund av att åtskilliga nådeansökningar avse annat än urbota straff, t. ex. befrielse från böter, disciplinstraff, vederlag m. m. Vidare böra ytterligare ett antal ansökningar frånräknas på grund av att nåd för samma person söktes flera gånger.

De här anförda statistiska uppgifterna synas mig ge vid handen, att även om nådeansökningarnas antal ökat starkt, särskilt under de närmast förflutna 15 åren, någon principiell förändring av nådeinstitutet svårigen kan antagas ha skett under senare tid.

Den av interpellanten åberopade statistiken utvisar vidare det totala och det procentuella antalet bifallna nådeansökningar för de olika åren liksom även antalet fall (totalt och procentuellt), där Kungl. Maj:t vid bifall till nådeansökning avvikit från vad högsta domstolen hemställt. Jag nämner som exempel de totala siffrorna för år 1946. Av de 1461 nådeansökningarna biföllos 550. I förbigående kan nämnas att bifallet i regel icke avser allt vad som yrkats. I fråga om 368 av de bifallna ansökningarna skedde bifallsbesluten i enlighet med förslag av högsta domstolen medan de återstående 182 biföllos med större eller mindre avvikelse från vad högsta domstolen hemställt.

En detaljgranskning som jag låtit verkställa av siffrorna för 1946 har därutöver visat, att Kungl. Maj:t vid bifall mot högsta domstolens hemställan *dels* i 28 fall haft stöd av tillstyrkan från en minoritet inom högsta domstolen. *och dels* i ytterligare 31 fall haft tillgång till utförligare material för bedömandet än vad som stått domstolen till buds, Kungl. Maj:t hade nämligen i dessa 31 fall föranställt om förundersökning för villkorlig dom efter medicinalstyrelsens hörande. I åtskilliga andra fall, där avvikelse från högsta domstolens hemställan ägt rum, har för övrigt avvikelsen varit relativt oväsentlig. Vidare bör nämnas, att i många fall, där nåd beviljats utan tillstyrkande från högsta domstolen, åtgärden förordats av anstaltsnämnden vid fängelset eller av fångvårdsstyrelsen, vilka myndigheter alltid avgiva yttranden över de intagnas nådeansökningar.

Det ligger i sakens natur, att domstolarnas straffutmätning måste företagas efter ganska fasta normer och utan samma möjligheter som finnas i nådeväg att beakta olika ömmande omständigheter. Förutom vissa förhållanden, som kunna föreligga i fråga om brottens direkta orsaker och beskaffenhet, vill jag blott erinra om sådana omständigheter som svarartade uppväxt- eller miljöförhållanden, allvarliga sjukdomar samt nödsituationer för den brottsliga familj. Att dessa och andra individuella förhållanden lättare kunna vinna beaktandet i nådeväg än inför domstol torde bäst bestyrkas därav, att högsta domstolen ej sällan, samtidigt som domstolen avslår bevärsyrkande om straffflindring, tillstyrker nådeansökning härom. Såsom interpellanten påpekat, kunna även, *efter* det slutligt utslag fallit eller straffverksställigheten påbörjats, nya omständigheter inträffa, som föranleda be-

aktande nådevägen. Som exempel härpå kan jag nämna utbrott av sjukdom, särskilt av psykisk art, hos en fånge och övermäktiga svårigheter eller olyckor som drabbat hans familj. Därjämte bör framhållas, att nådeinstitutet ej torde kunna undvaras ur säkerhetssynpunkt och med hänsyn till lagöverträdelser som begåtts av idella skäl, t. ex. vissa tryckfrihetsbrott och politiska brott.

Vid behandlingen i första kammaren den 1 december 1949 av första lagutskottets utlåtande nr 53 i anledning av väckta motioner om skärpta åtgärder mot rattfylleri anförde herr Holmbäck, att han genomgått de under år 1948 meddelade besluten i nådefrågor i de fall, då fråga varit om onykterhet vid förande av bil. Nåd hade sökts i något över 100 fall. Av ansökningarna hade 27 i större eller mindre mån bifallits. I 12 av dessa fall hade högsta domstolen enhälligt avstyrkt ansökningen. I fyra av de sistnämnda fallen hade straffet nedsatts och i sex fall hade villkorlig dom beviljats.

I anledning av herr Holmbäcks anförande yttrade *chefen för justitiedepartementet, statsrådet Zetterberg*, bl. a. följande.

Jag anser att om en person som gjort sig skyldig till rattfylleri skall få nåd, fordras det andra och mycket starkare skäl än när det gäller nådeansökningar för de flesta andra brott. Så tillämpas också nådeinstitutet. Med nåd menar jag då nåd i mera reell mening. Jag anser nämligen inte att det är så förfärligt viktigt, om en för rattfylleri dömd person avtjänar sitt fängelsestraff ett par månader förr eller senare, ifall ett uppskov med straffets verkställande skulle vara av väsentlig betydelse för honom.

Om dylika fall undantagas, återstå två typer av fall, då nåd har beviljats. Den ena gruppen omfattar fyra fall, i vilka straffet nedsatts, och den andra gruppen sex fall, i vilka villkorlig dom beviljats.

När det utdömda straffet efter nådeansökan i något enstaka fall blivit nedsatt från t. ex. tre till två månader eller från två månader till en månad, har detta berott på speciella omständigheter. I ett av de påtalade fallen var, efter vad jag kan erinra mig, straffmätningen påfallande hög i förhållande till det begångna brott. När jag gjorde en jämförelse med straffmätningen i de hundratals andra rattfyllerimål, som jag har sett, förstod jag att straffet kunde tyckas vara orättvist strängt, och det hade också uppfattats så av den nådesökande.

I ett annat fall, där straffet — om jag minns rätt — efter nådeansökan nedsattes från två månader till en månad, gällde det, såvitt jag erinrar mig, en småbrukare som med sin hustrus hjälp ensam skötte sin gård. Han kunde inte få någon hjälp och hade för övrigt inte råd att leja arbetskraft för att klara gården. Av utredningen i målet hade jag fått det intrycket, att hustrun med yttersta ansträngning skulle kunna hålla ihop det hela en månad men nog inte längre. Även om straffet nedsattes till en månad, fick ju mannen gå i fängelse. Samhället hade ju i detta fall även efter nåden visat sitt påtagliga ogillande av hans handling.

Härefter återstå de sex fall, i vilka villkorlig dom har beviljats. Jag vill därvidlag understryka, att i rattfyllerimål har villkorlig dom meddelats endast i sådana fall, då synnerligen starka skäl därtill förelegat. Var och en som läser igenom handlingarna i dessa mål torde komma att finna, att det förelegat aldeles speciella omständigheter som motiverat den villkorliga domen. Jag vill minnas, att det i flera av fallen förelåg sjukdom av allvarlig beskaffenhet, och i de övriga har det funnits andra omständigheter, som enligt mitt bedömande ha givit fallen en särprägel. Jag tror inte, att jag i något enda

fall har förordat villkorlig dom i rattfyllerimål endast med stöd av sådana skäl, som i vanliga mål kunna föranleda domstolarna att bevilja villkorlig dom, t. ex, att det är fråga om en engångsförseelse av en hygglig människa, som man kan vänta aldrig kommer att upprepa sitt brott.

Publicering av beslut.

Kungl. Maj:ts beslut i de nu ifrågavarande nådeärendena redovisas i (de otryckta) statsrådsprotokollen över justitiedepartementens ärenden, vilka enligt 1 § lagen om inskränkningar i rätten att utbekomma allmänna handlingar ej utan Kungl. Maj:ts tillstånd må utlämnas tidigare än två år efter protokollets datum. Något register till protokollen finnes icke.

Enstaka nådeärenden publiceras i tidskriften Nytt Juridiskt Arkiv, avdelning I. I huvudsak redovisas endast sådana ärenden i vilka fråga uppkommit huruvida ansökningen innefattar ett ämne, som utgör föremål för nåd. Blir ett mål, som avgjorts av högsta domstolen och vari samtidigt förelegat ansökan om nåd, föremål för utförligt omnämnande, brukar även redovisas utgången av nådeärendet.

Redogörelse för nådeansökningar, i vilka högsta domstolen avgivit yttrande, lämnas i de av statistiska centralbyrån utgivna sammanställningarna »Domstolarnas och de exekutiva myndigheternas verksamhet». Sådana sammanställningar ha avgivits för åren 1913—1918 samt för tiden fr. o. m. år 1921. Den senast utkomna publikationen avser åren 1943 och 1944. Den däri intagna redogörelsen för nådeärendena har som *bilaga* fogats vid detta utlåtande.

I detta sammanhang må nämnas, att chefen för justitiedepartementet med stöd av Kungl. Maj:ts bemyndiganden den 18 juni och den 9 september 1949 tillkallat sakkunniga, den s. k. *kriminalstatistikutredningen*, för att verkställa utredning av frågan om kriminalstatistikens ordnande. Utredningen, som bl. a. undersöker vilka områden kriminalstatistiken ur kriminologisk synpunkt bör omfatta, beräknas kunna slutföra sitt arbete under år 1950.

I skrivelse den 23 april 1947, nr 132, hemställde riksdagen, att Kungl. Maj:t ville taga under övervägande, i vad mån Konungens i statsrådet fattade beslut kunde bringas till allmän kännedom, samt för riksdagen förlägga de förslag som härav kunde föranledas.

I bilaga nr 4 till statsverkspropositionen till innevarande riksdag meddelades å s. 75 att med anledning av riksdagens hemställan underhandlingar förts med styrelsen för Föreningen för utgivande av Förvaltningsrättslig tidskrift angående dess medverkan till publicering av ifrågavarande beslut. Därvid hade föreslagits att referat av sådana i statsrådet avgjorda ärenden, som kunde vara av mera allmänt intresse, skulle intagas i tidskriften från och med ingången av år 1950. Föreningens styrelse hade förklarat att den åtog sig den ifrågasatta publiceringen under förutsättning att ersättning av statsmedel kunde beredas för den merkostnad som den därmed ådroge sig.

Föredragande departementschefen, statsrådet Zetterberg, anförde i statsverkspropositionen att, om behov skulle uppkomma att med allmänna medel stödja Förvaltningsrättslig tidskrift, exempelvis för den nu ifrågavarande publiceringsverksamheten, anslaget för bidrag till utgivande av författningskommentarer m. m., vilket anslag föreslogs utgå med oförändrat belopp, 50 000 kronor, torde kunna få anlitas för ändamålet efter särskilt beslut av Kungl. Maj:t.

Statsutskottet yttrade i sitt utlåtande nr 2, punkt 42, att det icke funnit anledning till erinran mot Kungl. Maj:ts förslag och hemställde att riksdagen till bidrag till utgivande av författningskommentarer m. m. för budgetåret 1950/51 måtte anvisa ett reservationsanslag av 50 000 kronor.

Riksdagen har den 22 februari 1950 bifallit statsutskottets hemställan.

Nådeärenden i vilka regeringsrätten avgiver yttrande.

Gällande bestämmelser.

Såsom följer av det ovan återgivna stadgandet i § 26 regeringsformen skall i vissa fall yttrande över nådeansökningar inhämtas från regeringsrätten, nämligen i mål som äro av beskaffenhet att kunna tillhöra dess eller kamrarrättens slutliga prövning. Fråga är i dessa fall om befrielse från sådana påföljder som varning eller annan disciplinär bestraffning, som ådömts av förvaltningsverk, vissa viten, såsom vite som ålagts enligt 10 § lagen den 30 juni 1943 om tillståndstvång för byggnadsarbete, m. m.

Särskild bestämmelse om regeringsrättens sammansättning vid behandling av nådeärende saknas.

Enligt 1 § stadgan den 18 juni 1926 angående behandlingen inom statsdepartementen av ärenden, som tillhöra regeringsrätten, skola ärenden, som böra i regeringsrätten förekomma, inom vederbörande departement beredas och inför regeringsrätten föredragas av tjänstemän, som därtill av Kungl. Maj:t förordnas.

Påpekas bör att handläggningen av de nu ifrågavarande nådeärendena icke är begränsad till justitiedepartementet. Sådana ärenden förekomma även i övriga departement.

Publicering av beslut, m. m.

Kungl. Maj:ts beslut i nådeärendena redovisas i statsrådsprotokollen för vederbörande departement.

Samtliga nådeärenden omförmälas även i publikationen Regeringsrättens årsbok, i allmänhet i dess notisavdelning. Överblicken över nådeärendena försvåras dock av att ärendena i registren icke alltid eller ens i regel redovisas under uppslagsordet nåd.

För de nu ifrågavarande nådeärendena lämnar den officiella statistiken icke någon redovisning; ej heller torde någon annan, i tryck publicerad, statistik

över dem finnas. Antalet av dessa nådeansökningar torde dock högst väsentligt understiga antalet ansökningar, över vilka högsta domstolen avgiver yttrande. Enligt en av utskottet under hand inhämtad uppgift torde antalet fall, i vilka Kungl. Maj:t under tiden efter regeringsrättens inrättande bifallit en i denna ordning handlagd nådeansökan, understiga 20.

Utskottet.

I förevarande motion påtalas som en brist att en sammanfattande framställning saknas över nådeinstitutets tillämpning och särskilt över de grunder efter vilka nådefrågor bedömas. Med rådande system för publicering av beslut i dessa ärenden vore det utomordentligt svårt för en icke initierad att vinna närmare insyn i ärendenas handläggning. Motionären hemställer därför att riksdagen måtte hos Kungl. Maj:t anhålla om utarbetande av en redogörelse för nådeinstitutets tillämpning under senare tid. Redogörelsen borde, enligt vad motionären uttalar, bl. a. taga sikte på att klarlägga de omständigheter som äro bestämmande vid avgörandet av nådeärenden.

Det ligger i nådeinstitutets väsen att de individuella omständigheterna i varje särskilt fall bliva utslagsgivande i en helt annan utsträckning än i domstolsförfarandet. Även om det får förutsättas att i fråga om avgörandet av enskilda grupper av nådeärenden vissa, relativt fast utbildade regler äro vägledande, torde dock det stora flertalet nådefrågor bedömas efter fri skälighetsprövning. Det synes under dessa förhållanden icke ligga inom det möjligas gränser att lämna en ens något så när uttömmande redogörelse för de omständigheter, som äro bestämmande vid nådeärendenas avgörande.

Visserligen vore det i och för sig möjligt att utarbeta en redogörelse i mera begränsad omfattning över nådeinstitutets tillämpning. Arbetet härmed skulle dock draga en icke obetydlig kostnad. Endast under förutsättning att redogörelsen kunde beräknas bliva till väsentlig nytta ur allmän synpunkt, funnes det därför anledning att begära att en sådan utarbetas. Såvitt utskottet kunnat finna skulle åtgärden icke medföra sådant gagn. Någon särskild omständighet, som just i närvarande läge skulle göra utarbetandet av en sådan redogörelse påkallat, synes icke föreligga.

I betraktande av att nådeinstitutet — varmed utskottet här och i det följande endast avser sådana nådeärenden, i vilka högsta domstolen avgiver yttrande — under de senaste årtiondena otvivelaktigt erhållit en ökad betydelse, skulle det emellertid, icke minst för lagstiftningsarbetet och den kriminologiska forskningen, vara till gagn om en ökad insyn i hithörande frågor kunde beredas. Den officiella statistiken lämnar redan nu vissa uppgifter om nådeärendena. Mot denna redovisning kan dock invändas att statistiken dels utkommer sent, dels ock är väl knapphändig. Uppgift saknas sålunda om sådana viktiga förhållanden som de brott vid vilka nåd förekommit samt innehållet i nådebesluten (total eller partiell nåd, av nåd meddelad villkorlig dom m. m.). En förbättring av denna statistik vore därför önskvärd.

Tänkbart vore att kriminalstatistikutredningen kunde upptaga dessa spörsmål till behandling. Beslut härom torde emellertid ankomma på Kungl. Maj:t; något initiativ från riksdagens sida synes icke påkallat.

På grund av det anförda får utskottet hemställa,

att förevarande motion, I: 96, icke måtte till någon riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 28 februari 1950.

På första lagutskottets vägnar:

OLOV RYLANDER.

Vid detta ärendes behandling ha närvarit

från första kammaren: herrar Olofsson, Lodenius, fru Sjöström-Bengtsson, herrar Cassel, Lindgren*, John Wiktor Jonsson, Stener och Göransson*; samt

från andra kammaren: herrar Rylander, Hedlund i Östersund, Olsson i Mellerud*, Johansson i Norrfors*, Lindberg*, Landgren, Håstad och Gustafsson i Borås*.

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.

Reservation

av herrar *Håstad* och *Cassel*.

Av högsta domstolen handlagda nådeansökningar, åren 1943 och 1944.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	18	Antal fall, i vilka																				
													Hela antalet personer, för vilka nåd söktes										tiden mellan domstolens utslag och Kungl. Maj:ts beslut utgjort			H. D:s ytt- rande över nådean- sökningen avgivits		Kungl. Maj:ts beslut					
													Antal personer, vilka ådömts det straff nåde- ansökningen avser, av										6 mån.—1 år			övernatt över 15 år		utan sammanhang med dylik prövning		inneburit, att ansökningen		meddelats	
													annan eller okänd myndighet	högsta domstolen	krigshovrätten	hovrätten för Övre Norrländ	hovrätten över Skåne och Blekinge	Göta hovrätt	Svea hovrätt	krigsrätt eller befälhavare	polisdomstol eller poliskomnare	rådhusrätt	häradsrätt	1—2 år	3—4 år	4—5 år	5—10 år	10—15 år	över 15 år	ej uppräpats till prövning	avsänts	helt eller delvis bifallits	i överensstämmelse med H. D:s hemställan
Straff m. m.	1943	91	295	—	38	43	22	16	2	10	255	—	1 772	400	245	88	20	6	3	7	2	1	53	719	2	625	145	715	57				
	1944	158	355	—	41	93	26	11	—	11	335	—	1 037	479	353	149	35	10	4	4	2	1	64	973	8	791	238	952	85				
Tvångsarbete . . .	1943	—	1	11	—	—	—	—	—	—	1	—	13	4	4	1	1	2	—	—	—	—	1	12	—	9	4	13	—				
	1944	—	—	4	—	—	—	—	—	—	—	—	4	2	2	—	—	—	—	—	—	—	—	4	—	9	2	—	—				
Fängelse el. arrester	1943	37	54	4	53	30	16	6	4	8	179	—	1 301	353	26	7	5	—	—	—	—	—	—	74	317	1	284	106	4	50			
	1944	38	37	4	77	29	11	3	4	16	244	—	1 463	401	52	10	—	—	—	—	—	—	—	78	385	4	345	114	429	34			
Bötesförvärdlings- fängelse	1943	4	20	12	—	1	2	—	—	—	—	—	39	26	7	4	2	—	—	—	—	—	—	2	37	—	20	10	33	6			
	1944	2	12	16	—	6	1	1	—	—	—	—	38	33	3	2	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	21	16	34	4			
Böter	1943	12	20	20	1	2	—	—	—	—	7	—	62	30	20	8	4	—	—	—	—	—	—	—	4	58	2	18	42	62			
	1944	13	19	22	—	3	1	1	—	—	4	—	63	35	18	9	1	—	—	—	—	—	—	2	61	1	26	36	61	2			
Annan eller okänd påföljd	1943	24	11	1	—	3	2	1	—	1	22	1	66	35	9	15	2	2	—	—	—	—	—	14	52	2	33	31	66	—			
	1944	14	13	1	1	8	20	2	—	—	18	—	77	33	24	11	4	3	—	1	1	—	5	72	3	40	34	76	1				
Summa	1943	168	401	48	92	79	42	23	6	19	464	1	1 343	848	311	123	34	9	6	7	4	1	148	1195	7	989	347	1230	113				
	1944	225	436	47	119	139	59	18	11	27	601	—	1 682	983	450	183	40	13	4	5	3	1	149	1533	17	1225	440	1556	126				
Årligen	1931—1935	194	243	126	6	93	27	15	—	2	217	3	926	378	241	174	52	32	19	19	9	2	54	872	27	541	358	886	40				
	1936—1940	220	301	163	12	79	34	16	4	5	286	3	1 123	584	286	158	48	20	9	9	5	4	70	1053	9	632	482	1053	70				

¹ Därav 5 personer dömda till ungdomsfängelse. — ² Därav 14 personer dömda till ungdomsfängelse.